

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoE/35/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8414207910
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8414207910.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Vílágiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v exekučnej veci oprávneného K.. R. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. A. XX, XXX XX V., právne zastúpený advokátom JUDr. Peter Majerník, so sídlom Werferova 1, 040 11 Košice, proti povinnému R. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. XX, XXX XX U., D. V., právne zastúpený advokátom JUDr. Ján Cáfal, so sídlom Murgašova 3, 040 01 Košice, IČO: 46 607 338, o udelenie poverenia pre 51.000,- Eur s prísl., o odvolaní povinného proti uzneseniu Okresného súdu Kežmarok, č.k. 3Er/748/2014-64 zo dňa 02. augusta 2019 v spojení s opravným uznesením, č.k. 3Er/748/2014-89 zo dňa 15. októbra 2019, takto

rozhodol:

- I. Odmieťa odvolanie povinného zo dňa 14.10.2019, doručené súdu prvej inštancie dňa 15.10.2019.
- II. Potvrďuje uznesenie v spojení s opravným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým uznesením rozhodol tak, že: „Návrh povinného na zastavenie exekúcie zamieťa.“
2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 36 ods. 2, § 243h ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, § 57 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31.03.2013.
3. Opravným uznesením rozhodol súd prvej inštancie tak, že:
„I. Opravuje označenie právneho zástupcu oprávneného v záhlaví uznesenia Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 3Er/748/2014 zo dňa 02.08.2019 o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie tak, že správne má znieť:
"JUDr. Petrom Majerníkom, Werferova 1, 040 11 Košice"
II. Opravuje označenie povinného v záhlaví uznesenia Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 3Er/748/2014 zo dňa 02.08.2019 o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie tak, že správne má znieť:
" R. T., nar. XX.XX.XXXX, U. XX, XXX XX U., t. č. D. V."“
4. Opravné uznesenie právne odôvodnil § 9a ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, § 224, § 234 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

5. Vychádzal zo zistenia, že oprávnený podal dňa XX.XX.XXXX na exekútorskom úrade návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému o vymoženie pohľadávky vo výške 51.000,- Eur s prísl. priznanej exekučným titulom - rozsudkom Okresného súdu Kežmarok, sp. zn. 2C/57/2012, ktorý sa stal právoplatným dňa 09.04.2014 a vykonateľným dňa 25.04.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 12Co/94/2013 zo dňa 18.02.2014. Dňa 27.02.2018 bolo súdu doručené súdnym exekútorom na rozhodnutie podanie povinného zo dňa 19.02.2018 označené ako „Žiadosť o zastavenie exekúcie sp. zn. EX XXX/XX“, v ktorom povinný uviedol, že v zmysle § 3 a § 57 ods. 4 Exekučného poriadku žiada o zastavenie exekúcie, pretože je vedená v rozpore s Ústavou SR a ako dôkaz predložil čestné vyjadrenie svedka Y. T., náčrt dohody na sumu 90.000,- Eur a dohodu na sumu 90.000,- Eur. Ďalej uviedol, že oprávnený mal zo sumy 51.000,- Eur zaplatenú sumu 10.000,- Eur a zostávajúca suma 41.000,- Eur bola zahrnutá v novej dohode na vyplatenie sumy 90.000,- Eur. O zostatku sumy 41.000,- Eur, ktorá zostala z vkladu 51.000,- Eur a bola zarátaná do sumy 90.000,- Eur nebolo rozhodnuté.

6. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že citované ustanovenie § 57 ods. 1 Exekučného poriadku obsahuje taxatívny výpočet dôvodov, pri existencii ktorých vzniká súdu povinnosť zastaviť exekúciu. Po preštudovaní príslušného spisového materiálu dospel k záveru, že v danom prípade nie sú podmienky na zastavenie predmetnej exekúcie splnené. Povinný svoj návrh na zastavenie exekúcie odôvodnil tvrdením, že nebolo rozhodnuté o sume 41.000,- Eur. Exekučné konanie je vedené na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, ktorým súd v spojení s rozhodnutím krajského súdu zaviazal povinného na zaplatenie sumy 51.000,- eur s 9% úrokom z omeškania od 30.06.2010 do zaplatenia žalobcovi, a taktiež žalovaného zaviazal na zaplatenie trov konania. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že návrh na povolenie obnovy bol zamietnutý rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9C/433/2015 zo dňa 16.05.2016, ktorý sa stal právoplatným dňa 05.07.2016, a to v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 9C/433/2015, ktorým súd zastavil dovolacie konanie, nakoľko žalobca (povinný) vzal dovolanie späť. Na základe vyššie uvedeného je potrebné rešpektovať právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu. Z predložených dôkazov povinný nepreukázal zánik záväzku, napr. splnením, uplynutím času alebo iným spôsobom. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že exekúcia je vedená zákonne, na základe právoplatného rozsudku, ktorý nebol zrušený. Vzhľadom na uvedené preto nemohol rozhodnúť inak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia, a teda návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietnuť.

7. Proti uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie povinný, prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Uviedol, že pri podávaní návrhu na zastavenie exekúcie nebol právne zastúpený, preto podal tento návrh s nesprávnym odôvodnením. Exekúciu navrhuje zastaviť preto, lebo jeho majetok ako povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie. Poukázal na to, že z upovedomenia o spôsobe vykonávania exekúcie vyplýva, že trovy exekúcie sú vo výške 16.431,62 Eur, pričom súdny exekútor mu týmto upovedomením zároveň oznámil, že zriadi exekučné záložné právo na nehnuteľnostiach v jeho vlastníctve, pričom tieto boli v upovedomení presne špecifikované. Na týchto nehnuteľnostiach je v dnešnej dobe aj skutočne zriadené exekučné záložné právo, avšak ich hodnota je cca okolo 12.000,- Eur za všetky spolu. Uviedol, že okrem špecifikovaných nehnuteľností nevlastní žiadne iné a nevlastní ani žiadny ďalší majetok, preto je zrejme, že ak by aj exekútor speňažil jeho majetok, nebude to postačovať ani na úhradu trov exekúcie. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie.

8. Proti uzneseniu podal odvolanie aj samotný povinný, avšak po lehote. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) f), g) a h) C.s.p.. Uviedol, že samotné uznesenie je na nesprávnom základe. Dňa 27.03.2017 podal návrh na obnovu konania, ktorú však súd prvej inštancie zamietol, proti čomu podal odvolanie, avšak doposiaľ neobdržal žiadne rozhodnutie odvolacieho súdu. Poukázal na to, že čestné prehlásenie Y. T. je predmetom odvolacieho konania, kde sa rozhoduje o vedomom podvode v skutkovom stave oprávneného a preukazuje podvod oprávneného, čo je v rozpore s jeho nárokom na zákonným spôsobom vynútené splnenie povinnosti. Je tak nepochybné, že súd prvej inštancie prebral zodpovednosť za pokračovanie v exekúcii podvodcu. Ide o porušenie práva na súdnu ochranu a sú to oprávnené pochybnosti, ktoré bolo povinnosťou súdu v zmysle § 57 ods. 1 písm. g) exekúciu vyhlásiť za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý nemožno exekúciu vykonať. Povinnosťou súdu bolo vyzvať oprávneného, aby dané pochybnosti objasnil. Poukázal na to, že neobdržal žiadne vyjadrenie

oprávneného k danému stavu podvodu, kde uviedol súd omyl. Je tak zrejmé, že z bezprávia (podvodu) nevzniká právo. Ináč povedané, nikto nemôže mať prospech z vlastného proti právneho konania.

9. Vo vzťahu k odvolaniu samotného povinného odvolací súd uvádza, že uznesenie súdu prvej inštancie bolo povinnému doručené dňa 19.09.2019 (doručenka pri č.l. 62). Lehota na podanie odvolania tak povinnému začala plynúť dňa 20.09.2019, pričom posledným dňom na podanie odvolania bol deň 04.10.2019 (piatok), ktorý nebol sobotou a ani dňom pracovného pokoja (§ 362 ods. 1, § 121 ods. 1, 2, 4, 5 C.s.p.). Odvolanie povinného je datované na deň 14.10.2019, pričom z priloženej obálky vyplýva, že na poštovú prepravu bolo podané dňa 14.10.2019 a súdu bolo doručené dňa 15.10.2019. Z uvedeného tak vyplýva, že odvolanie podané samotným povinným bolo podané po uplynutí lehoty na podanie odvolania. Odvolaciemu súdu tak neostávalo nič iné, ako ho podľa ust. § 386 písm. a) C.s.p. odmietnuť bez prieskumu, lebo bolo podané oneskorene.

10. Oprávnený sa k podanému odvolaniu vyjadril tak, že nesúhlasí s tvrdením povinného o nesprávnom odôvodnení návrhu na zastavenie exekúcie a má za to, že nie je možné meniť dôvody návrhu na zastavenie exekúcie v odvolaní voči rozhodnutiu, ktorým súd návrh na zastavenie exekúcie zamietol. Mal za to, že tvrdenie povinného o tom, že jeho majetok nepostačuje ani na úhradu trov exekúcie nemožno považovať za novotu v odvolacom konaní, ktoré je možno použiť len v prípade v súlade s § 366 C.s.p.. V danom prípade však ide o prostriedok procesnej obrany, ktorý mohol byť uplatnený už v konaní na súde prvej inštancie, pričom samotná skutočnosť, že povinný nebol pri podávaní návrhu právne zastúpený a návrh podal s nesprávnym odôvodnením nemôže byť dôvodom pre zrušenie uznesenia o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie. V prípade podania návrhu na zastavenie exekúcie zákon neukladá navrhovateľovi povinnosť byť právne zastúpený. Vo vzťahu k trovám exekúcie uviedol, že tieto sú závislé od vymoženej sumy, teda nie je pravdou tvrdenie povinného, že jeho majetok nepostačuje ani na úhradu trov exekúcie, nakoľko ešte nie je známa suma vymožená v exekučnom konaní, od ktorej sa odvíjajú trovy exekúcie. Upriamil pozornosť tiež na skutočnosť, že na súde prvej inštancie je vedené konanie o určenie neúčinnosti právneho úkonu, sp. zn. 2C/76/2015, v ktorom oprávnený vystupuje ako žalobca a žalovanými sú manželka a dcéry povinného. V tomto konaní bol vypracovaný znalecký posudok, v ktorom znalec uviedol, že podiel povinného ako spoluvlastníka na ohodnocovanej pôde je XX.XXX,XX mX v hodnote 24.449,95 Eur. Z uvedeného je zrejmé, že povinný je vlastníkom, resp. spoluvlastníkom ďalších nehnuteľností, okrem tých na ktoré bolo zriadené exekučné záložné právo. Navyiac v tomto konaní jednak žalované, ako aj sám povinný vo svojich podaniach uviedli, že existuje iný majetok v hodnote 60.000,- Eur, z ktorých sa žalobca môže uspokojiť. Uvedené je tak tiež v rozpore s tvrdením povinného, že jeho majetok nepostačuje ani na úhradu trov exekúcie. V zmysle uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne.

11. V ďalšom vyjadrení oprávnený uviedol, že v odvolaní podanom samotným povinným nie sú uvedené žiadne nové skutočnosti, preto trvá na svojom predchádzajúcom vyjadrení.

12. Povinný k podanému vyjadreniu oprávneného uviedol, že vyjadrenie oprávneného zo dňa 10.12.2019 mu nebolo doručené a nedodal mu ho ani ustanovený právny zástupca, takže sa nemôže k nemu vyjadriť, čo považuje za porušenie práva na obhajobu. Uviedol, že doposiaľ nemal možnosť vyjadriť sa k ničomu, pričom vyjadrenie je súčasťou práva na spravodlivý proces. Žiadal o opakované zaslanie výzvy a vyjadrení ku ktorým sa môže vyjadriť a určenie novej lehoty na vyjadrenie k vyjadreniu odvolania.

13. Povinný podaním zo dňa 29.06.2020 cestou súdu prvej inštancie podal odvolaciemu súdu sťažnosť pre porušovanie práv spravodlivého procesu. Nakoľko súd prvej inštancie na jeho žiadosť zo dňa 21.02.2020 doposiaľ nereagoval a dňa 14.04.2020 mu Centrum právnej pomoci priznalo nárok na poskytnutie právnej pomoci, ustanovený obhajca ho oboznámil s vyjadrením oprávneného o tom, že trvá na svojom vyjadrení k odvolaniu, nakoľko povinný neuviedol žiadne nové skutočnosti, z uvedeného dôvodu podáva vyjadrenie k vyjadreniu na odvolanie povinného. Poukázal na to, že oprávnený sa k jeho vyjadreniu zo dňa 14.10.2019 nevyjadril, čo znamená, že si je vedomý podvodu, a vo svojom vyjadrení sa odvoláva na dôkaz - spis súdu prvej inštancie sp. zn. 2C/76/2015, ktorý žiada pripojiť a ktorý dokazuje a odôvodňuje pochybenie sudkyne JUDr. K. R., ktorá v predmetnej veci vyniesla rozsudok, ktorý je exekučným titulom a preukazuje ďalší podvod oprávneného a jeho vehementné bránenie predkladať dôkazy na obhajobu. V tejto súvislosti s podvodom je vedená aj obnova konania sp. zn. 2C/57/2012, ktorá je vedená pod sp. zn. 3C/5/2017 zo dňa 28.03.2017, ako aj obnova konania sp. zn. 33T/70/2012

vedená pod sp. zn. 41Nt/33/2019, ktoré žiadal pripojiť. Poukázal na to, že súd je prioritovaný orgán ochrany práva a žiaden iný orgán nemá generálnou klauzulou zákazu odopretia spravodlivosti stanovenú kompetenciu poskytovať ochranu tam, kde nie je zverená žiadnemu inému orgánu. Ak mal teda súd pochybnosti o pravdivosti čestného vyhlásenia Y. T. o započítaní vkladu, dané bol povinný skúmať a vyhodnotiť aj výzvou na predloženie ďalších dôkazov, aby dané rozhodnutie bolo presvedčivé. K tomu nadväzuje aj mandukačná povinnosť súdu. Nedostal žiaden list a ani upovedomenie od exekútorského úradu, aké pochybnosti ho viedli k tomu, že daný návrh predložil súdu, v akom vyjadrení a kedy. Nedostal nič ani zo súdu v zmysle § 160 C.s.p.. Uviedol, že exekučný titul je násilím opakovaného plnenia a jedná sa o trestný čin predstieraný podvod. Uviedol, že súdu predložené čestné vyhlásenie, náčrt dohody a samotná dohoda objasňujú okolnosti novej dohody delenia spoločnej firmy W. s.r.o., v ktorej bol z celého majetku firmy odpočítaný vklad na jeho účet a už tu bol znížený o 10.000,- Eur, čo znamená, že bol odpočítaný zostatok 41.000,- Eur, ktorý bol následne priznaný oprávnenému. Na podklade celého vyrovnaní a započítaní vznikla nová dohoda na 90.000,- Eur, ktorú dňa 17.08.2011 podpísal so splatnosťou do 5-tich rokov. Je teda nepochybné, že rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu len deklaruje priznaný a započítaný dlh 51.000,- Eur už tu znížený o 10.000,- Eur, teda ktorý nemôže byť novým exekučným titulom. Zanikol započítaním a podpisom novej dohody v celkovej sume 90.000,- Eur so splatnosťou do 5-tich rokov. Uviedol, že dôkazy v spise 2C/76/2015 preukazujú a potvrdzujú aj tento podvod. Tvrdenie súdu o nepreukázaní zániku záväzku považoval za rozporné s predloženými dôkazmi a tiež za prevzatie zodpovednosti za pokračovanie v exekúcii podvodcu. Na podklade uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie nevykonaním dokazovania a nesprávnym procesným postupom znemožnil strane uskutočňovať jej procesné práva na podklade čoho došiel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom. Z tohto dôvodu navrhol, aby odvolací súd zrušil uznesenie súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo vo veci rozhodol.

14. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

15. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) a došiel k záveru, že odvolanie povinného nie je dôvodné.

16. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením a nesprávnym skutkovým zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

17. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

18. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 C.s.p.. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať

návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdny sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

19. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

20. Ako už bolo uvedené, odvolanie podané právnym zástupcom povinného bolo doručené súdu prvej inštancie v lehote, zatiaľ čo odvolanie podané samotným povinným bolo odvolaciemu súdu doručené po lehote. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd zaoberal iba obsahom odvolania, ktoré bolo podané právnym zástupcom povinného.

21. Súd prvej inštancie zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie, nakoľko z obsahu podaného návrhu a ani z ďalších skutočností nevyplývali závery o tom, že by medzičasom došlo k zániku exekučného titulu na podklade ktorého je vedené toto exekučné konanie. Právny zástupca povinného však v podanom odvolaní uviedol, že povinným nebol správne uvedený dôvod v návrhu na zastavenie exekúcie, pretože by malo dôjsť k zastaveniu exekúcie z dôvodu jeho nemajetnosti. Odvolací súd však na tomto mieste poukazuje na to, že súd prvej inštancie rozhodoval na základe skutočností a tvrdení uvádzaných povinným v podanom návrhu, z ktorého obsahu jednoznačne aj podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že tento sa domáhal zastavenia exekúcie z dôvodu uvedeného v § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, čo napokon samotný povinný opätovne potvrdil aj vo svojom poslednom podaní. Súd prvej inštancie tak rozhodoval správne a správne preskúmaval, či v predmetnom prípade existujú skutočnosti na základe ktorých by mohlo dôjsť k zastaveniu exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku. Skutočnosť, že povinný v čase podania návrhu nebol právne zastúpený nemá v tomto štádiu žiadnu relevanciu, pretože ako správne uviedol oprávnený vo svojom vyjadrení, povinný mal možnosť kedykoľvek v priebehu exekučného konania zvoliť si právneho zástupcu, resp. požiadať Centrum právnej pomoci o poskytnutie právnej pomoci a skutočnosť že tak urobil až po tom, čo mu bolo doručené uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým bol jeho návrh na zastavenie exekúcie zamietnutý nemôže byť dôvodom pre zrušenie, resp. zmenu uznesenia súdu prvej inštancie. Odvolací súd preto uvedený argument nepovažuje za opodstatnený a dôvodný.

22. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že podaným odvolaním zo strany povinného, resp. jeho právneho zástupcu došlo k zmene dôvodu návrhu na zastavenie exekúcie, pričom takúto zmenu nie je možné v rámci odvolacieho konania pripustiť. Navyiac, ak povinný prostredníctvom svojho právneho zástupcu má za to, že sú tu dôvody na zastavenie exekúcie pre jeho nemajetnosť je potrebné zdôrazniť, že v prípade zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku je potrebné najprv zistiť a preveriť majetkové pomery na strane povinného, pričom takéto preverenie majetkových pomerov vykonáva iba súdny exekútor, a len tento je oprávnený na základe zisteného skutkového stavu podať podnet súdu na zastavenie exekúcie pre nemajetnosť povinného. Skonštatovať nemajetnosť povinného a v dôsledku toho zastaviť exekúcie prislúcha výlučne exekučnému súdu, avšak to len na základe výsledku správy súdneho exekútora o šetrení majetkových pomerov povinného na základe ktorej bude preukázané, že došlo k úplnému šetreniu majetkových pomerov, pričom bolo zistené, že povinný nevlastní žiaden hnutelný a nehnuteľný majetok, ktorý by mohol byť exekučne postihnuteľný a z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku oprávneného a zároveň nie je ani predpoklad, že v budúcnosti by takýto majetok mohol povinný nadobudnúť. Z uvedeného tak vyplýva, že len samotné tvrdenie povinného o jeho nemajetnosti nie je postačujúce. Vzhľadom na uvedené preto možno konštatovať, že ak by odvolací súd aj náhodou pripustil tvrdenia právneho zástupcu povinného o dôvode na zastavenie exekúcie pre nemajetnosť povinného, ani z toho dôvodu by nebolo možné exekúciu zastaviť, pretože záver o nemajetnosti povinného nebol preukázaný.

23. Rovnako ako súd prvej inštancie ani odvolací súd nezistil v odvolacom konaní dôvody na základe ktorých by došlo k zániku existencie exekučného titulu, a teda nemožnosti pokračovať v exekučnom konaní. Odvolací súd tak rovnako nezistil žiadne skutočnosti existujúcich v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, ktoré by spôsobili zánik pohľadávky oprávneného, resp. skutočnosti, ktoré by bránili jej výkonu alebo iné dôvody pre ktoré je exekúcia neprípustná, a ktoré skutočnosti nastali až po vydaní exekučného titulu, teda návrh na vykonanie exekúcie bol podaný dôvodne.

24. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval odvolanie povinného za dôvodné, a preto napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil v súlade s ustanovením § 387 odsek 1 a 2 C.s.p..

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).